

Передплата

на «РУСЛАНА» вкласно:

в Австрії:

за члнй рік . . . 30 пер.
в рік року . . . 10 пер.
в чверть року . . . 5 пер.
в місяць . . . 1-70 пер.

За границею:

члнй рік . . . 16 рублів
або 86 франків
в рік року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокое число по 10 сот.

РУСЛАН

«Бареш ми очи і думи ми вироби: а не вольнем милоста і ври не вольмеш,
бо руске ми серце і ври руска.» — 8 Руславох псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що для крім неділі і руских свят о 5¹/₂ год. поноудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пассажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше на попереднє застереженє.— Рекламациі неопечатаніє вільні від порта.— Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Хорого-господарські вигляди абстро-угорської політики заграичної.

(+) Вже обидва попередники теперішнього міністра заграничних справ звертали бачність не лише на політичні взаємини з заграичею, але також на народо-господарські відносини. Одначе до перва бар. Еренталь в останім своїм викладі в делегацийній комісії для заграничних справ розкрив широкі вигляди на народо-господарску політику на великі розміри, а цілю сеї політики має бути — «богата обміна народо-господарских дібр між Заходом а Сходом». Сій цілі має служити «пряма залізнична злука: Відень-Будапешт Сараєво Атени-Пірей, себ то найкоротший шлях з середньої Європи до Єгипту та Індій. Се далекоюсяглі і широко розведені народо-господарські вигляди, як їх не можна красше подумати.

Виконанє сего великаньского пляну, котрий бар. Еренталь подав делегацийній комісії з усіма подробицями, є зависиме однакже від одної важної обставини, а іменно, чи султан згодить ся на злуку залізниць між Увачем а Мітровицею і на злуку турецких залізниць з грецькими в Ляріссі.

Бар. Еренталь зложив уже в довголітній дипломатичній службі численні докази, що поважно забирає ся до кожної справи, отже нема мабуть сумніву, що забезпечив ся що до згоди султана на згаданий залізничий плян, скоро подав уже єго делегацийі, инакше бо все те було би лише гарною мрією. Так само подріний і вельми поучний виклад про сї далекоюсяглі заміри їх творця дають певну поруку, що в дійсности можна буде їх справді виконати. Сей плян відповідає не лише народо-господарским потребам і культурному посланництву нашої монархії на Сході, але також інтересам балканьских держав а не менше й інтересам Туреччини. Сей залізничий шлях, про котрий говорить бар. Еренталь, отворив би передонсім Боснію на сході і полудні доси зачинену оборотови торговому з балканьскими державами, а так само Боснія і балканьські держави були би злучені з світовою торгівлею. Східна залізниця боснійська, що виходить з Сараєва, висилає перед своїм закінченєм одно рамя до сербської, друге до турецької границі. Після поданого бар. Ерентальом пляну отже за згодою султана мала би бути збудована залізниця через Санджак до Мітровиці, а тут лучилаб ся она з зе-

лізницею, що йде до Солуня над Егейське море. Скрізь Боснію ішов би отже торговий шлях, котрий лучив би північну і середню Европу з пристанями положеними над південно-східною частиною Середземного моря. Тим способом булаб з культурними державами європейскими сполучена також Греция, наколи султан пристане на давню бажану злуку залізниць між Солуном а Ляріссою, чого буде рішучо домагати ся також австрійське правительство.

Окрім того має бути переведена залізнична злука з Черногорою і з Скутарским озером в Альбанії, а із Котору до побережа Черногори. Все те став наглядним доказом на великі розміри подуманої оборотової політики, котра має розкрити промислови і торгівлі нашої монархії широкі торговіці. Се мало би також велике значінє для балканьских країв, особливо для Санджаку і Македонії і приспорило би тамошньому населеню більше доходів і ліпшого прожитку. З тим усім злагодилоб ся невдоволенє а послідувало би втихомиренє сих країв. Область санджаку Новобазарского по Міровицю належить на основі Берлінського договору під зверхність нашої монархії, а якнебудь будова скрізь сей дикий край булаб неможлива без військової помочи, то Австрия не повинна завагати ся перед виконанєм сего великаньского культурного діла, а так само не повинна оглядати ся на можливе невдоволенє Італії на случай злуки залізничної Боснії з Черногорою і Альбанією. Ми вже нераз вказували на те на основі інформацій з певного жерела, що такі культурні діла прийняли би балканьські держави з признанєм і прихильністю для Австрії.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Вольнодумний союз німецький, який там намагали ся деякі німецькі політики утворити в держанній раді, якось не може склеїти ся. Тирольський ліберал др. Ерлер жалував ся перед виборцями, що між Німцями багато генералів, але мало рядових воєнків, а також нема значної личности з талантом, котра би взяла керму політики в свої руку. Тимто і підчас розправи над угодовими предлогами не було однодушности між німецькими сторонництвами і тепер так само нема ладу.

Такої самої невдачі дожив відомий вольнодумець посол бар. Гох, котрий витичив собі мету, відобрати Відень хри-

стиян. суспільникам. Змаганє єго, щоби до соймових виборів зєдинити всіх вольнодумців, розбило ся.

Щоби погодити в Чехах німецьких хліборобників з радикалами, удав ся міністер Пешка до Праги, одначе, чи поведе ся єму звести їх до спільного діланя при соймових виборах, можна ще сумнівати ся.

Тимчасом порозуміли ся з обою старо- і молодо Чехи і будуть іти разом при виборах в чеськім соймі та утворять спільний державно-правний клуб.

Побіч тих сторонництв виступають в Чехах до боротьби о соймові мандати християнські суспільники і будуть ставити всюди своїх кандидатів, де лише они матимуть якісь вигляди. Крім того і католицко-народне сторонництво в Чехах виступило з виборчою відозвою, в котрій значує католицку основу, змаганє до народної р-вноправности, опір проти признаня німецької мови державною і потребу уладженя народної школи відповідно житєвим обставинам.

Проф. Масарик заходить ся ревню коло зєдиненя всіх крайних живел, а дневник «Чех» обговорює сї змаганя п. з. «протикатолицкий бльоки на овиді». Резолюция ухвалена на вічу в Брандаї виступає проти 7-літної науки шкільної, проти «реакції, єзїтизму», а за «вільною школою» себ то за свобідним проповідуванєм соціалістичних і вських крайних засад учителями народних шкід. Супроти сего змаганя проявляє ся уже рух навіть посеред вільнодумного учительства на Моравії, де прихильники Масарика виступають з великою насилою проти учителів христ. катол. напрямю. Наслідком того починають учителі переходити до католицьких організацій.

Агітаційний курс устроїли минушого тижня в Празі чеські хліборобники, в котрім мало участь около 300 молодих хліборобів, між тими і дівчат. На тім курсі поучувано, як вести агітацію виборчу, устроєно вправи в промовах, як боронити хліборобської програми, політики і тактики.

В австрійській і угорській делегацийі порушено потребу підвишеня офіційських плат. Колиж комісія австрійської делегацийі заявила ся за тим, а угорській комісії референт також подав внесене за підвишенєм, розпочали ся в угорскім соймі горячі розправа проти підвишеня плат, щоби тим способом настроїти угорську делегацию проти сего внесеня. Мадари грають отже двояку ролю — їх делегати у Відні удають перед короною прихильних військовим домаганям, а в Пешті роблять обструкцію, щоби приволити до дальших національних уступок, себ то змадаризованя війська.

Заграниця.

Закон про вивласненє пруского правительства зустрінув ся з пова-

жним опором в палаті вельмож. Кардинал К о п виступив проти закона яко виімкового. Є ідеали і цілій культурі спільні засади, котрих нарушене обиджує людство. Такою засадою є також право приватної власности і задлятого вніс бесідник, щоби закон звернути комісії. Промови кардинала Копа і інших бесідників, котрі промовляли в тім дусі, не міг ослабити ані Більов ані Райнбабен запевнюванем, що не бажають винищити Поляків, лише обезпечити східну мархію для Німеччини.

Італійський король, як ми вже згадували, не лише був двічі на виставі драми Д'Анунція „Il Nave“, котра є прямим візванем до визволення Адриї, але й дав ще 10.000 лір нагороду театральній дружині за гарну виставу. Очевидно се може лише причиняти ся до заохоти морської іреденти і зробити в Австрії вельми недобре вражінє.

В Туреччині визвало покликанє міністерства Малінова до державної керми в Болгарії велике невдоволенє а се діло кн. Фердинанда уважають прямим візванем Туреччини. В Царгороді знають, що Малінов має звязи з панславистичним комітетом в Москві і з балканьским комітетом в Лондоні, котрі підбурюють Болгарію до заборчої політики супроти Македонії. — Так само немилу вразили султана виводи бар. Еренталя про дальші змаганя для переведеня реформи в Македонії. Заповняють там, що Австрія одержала би дозвіл султана на задуману македоньску залізницю, про яку згадував бар. Еренталь у своїм викаладі, наколиб відступила від судової реформи в Македонії.

Македоньска справа була також порушена в престольній річі, якою 29. січня король відкрив парламент і обговорювана в англійській палаті лордів. Лорд Рітон запевняв, що правительство доложить усяких заходів, щоби в Македонії настали мирні відносини, але не треба забувати, що управльненем македоньского питання могла би Англія причинити ся до викликаня цілого турецького питання.

У французьким парламенті дав міністер загр. справ Пішон рішучу відправу на недавні виводи б. міністра Делькассе в мароканьській справі і розвіяв тривогу, яку викликала бесіда сего останнього в Німеччині. Промова Пішона буде мати такий наслідок, що в Німеччині будуть з більшим довірем відносити ся до французско-іспаньского діланя в мароканьській справі. Всеж таки не розвіяв Пішон всіх сумнівів. Француске правительство бажає і на дальше придержувати ся постанов альджезірських і намагає ся тепер сі постанови виконати.

Також Італія стоїть на таким самім становищі, а заява Пішона зробила в Римі корисне вражінє.

Видавана в Лондоні Correspondence Russe подала вельми сензаційну вість про далекосягли переговори між Росією і Зєдиненими Державами півн. Америки. Зєдин. Держави дораджували нібито Росії, виставити 250.000 війська і вислати на далекий Схід і відступити америк. флоті операційну область на сибірським побережю, а за те Америка дала би Росії велику позичку. Одначе ся вість пущена з Англії в тій цілі, щоби викликати ворогованє між Японією і Америкою а ослабленє політичного противника використувати в народо-господарським напрямі, як се було підчас японьско-росийської війни.

Передвиборче сполученє католиків в Італії.

Виділ католицького союзу виборчого в Італії — *Unione elettorale cattolica* — видав знов відозву до суспільности. Насамперед відозва пригадує слова, які Сьвятійший Отець недавно вивів до заступників сеї організації: „Католики повинні взяти участь в виборах до рад громадских, щоби управою вели мужі правдиво віддані релігії і добру народа; також всі горожане повинні бути політичними виборцями, щоби не наразити ся на брак жовнів, коли єпископи будуть вважати за відповідне взяти участь в виборах“. Інструкція Папи, читаємо далі в відозві, повинна вже вишколені групи союзу ще більше до діла загаріти, а оспалих розбудити, так щоби в Італії повстали всюди виборчі союзи і сполучили ся з *Unione elettorale cattolica*. Сам Сьвятійший Отець зазначив для сеї *Unione* обсяг діланя в енциклії *Il fermo proposito*: „Вибори до ради громадської на завсіді і для всіх; політичні вибори в поодиноких случаях, в яких духовна власть узнатє се за неминуче і потрібне для спасеня душ і висших цілий поодиноких дицезій“.

Вкінці обговорені в відозві ще три питання: яких кандидатів треба ставити при виборах, якого оружя уживати в боротьбі і яка має бути ціль боротьби? Лиш мужі, що з мудрою прозорністю і вирахованем мають також сьмілість прилюдно визнавати сьвяту віру і єї боронити, можуть входити в рахубу при виборах, а на случай свого вибору нехай дбають о моральне і материяльне добро народа. До парламенту мусить дістати ся сильна група сьвідомих католиків, яка би могла своєю повагою і зручністю привернути в парламенті і краю порядок а за границею піднести честь Італії та принести богаті овочі для релігії і вітчизни. Цілюю боротьби мусить бути победа доброго над злом. А до осягненя сего веде поступ наук, материяльний добробит і любов до вітчизни, „якої нам секги відмовляють, але ми є перші, що вітчизну любимо; бо єї справедливих прав не поборюємо, бо всюди прикладаємо руку до єї добра, готові зносити за неї нужди і непримности, щоби лиш вона не стратила на собі дорогоцінних бисерів релігії і добрих обичаїв“.

Знаюмо є річию, що італійські „патріоти“ уважають щирих католиків за ворогів королівства і тому *Unione elettorale cattolica* так сильно акцентує свою любов до вітчизни.

Die Politik ist die Kunst des Möglichen — і сего принципу держачись католики Італії старають ся при своїх перших починах здобути як найбільший вплив в громадских радах, а відтак зорганізованими чекати політичних виборів.

Лекшу і вигіднійшу працю як союз виборчий має італійський союз народний — *Unione popolare fra i cattolici d'Italia* — котрого головний виділ в тих днях мав в Фльоренції перші загальні збори. Відпоручники поодиноких повітів вибрали після § 2 статута тринацять людей до президії, яка так уконституовала ся: предсідатель професор Toniolo, заступниками граф della Motta з Турина, Pio Folchi з Риму і Franante з Палермо; секретар професор Rosselli, а касиром Burgisser. Після звіту, який зложив проф. др. Roselli, союз придбав за одинацять місяців свого істнованя 60.000 членів (то не Русини галицькі!), видає свій місячний орган і розкинув в народ 613.000 брошур, а свого органу 753.000 чисел! Взагалі публікації народного союзу вже переступили (до часу сих зборів) висоту двох

мільонів. Ціла агітація спочиває в руках генерального секретаріяту в Фльоренції, Via del Cante dé Nelli 9. Річна вкладка виносить одного франка.

Дня 9. січня сего року отворено в Бергамо католицький людський університет, з осібними курсами для жінок.

Ще одну потішаючу вість треба занотувати з руху католицького в Італії: католицький хлопський союз в Reggio Emilia мав при обчисленю з кінцем сего року обороту п'ятнадцять мільонів лірів, з чого прийшло єму 20.000 лірів чистого доходу.

„Галицько-руссіє“ землячки в Петербурзі.

(Конець.)

За часи визвольного руху щось не чути було нічого про галицько-руссіє товариство. Навіть промайнула звістка, що дехто з його діячів Галичан хоче увійти в стосунки з петербурьскими Українцями. Носом прочули наші землячки „новий курс“ і повернули в инший бік. Навіть якийсь український концерт були спорудили. Але тепер знов стара погода встановилась, і в товаристві прежня робота відновляєт ся.

20. листопада 1907 року відбулось в салі Павлової зібранє галицько-руссіє товариства, де виступили з докладами д. Будилович і д. Філевич. Оба говорили за Галичину. До якої міри доходила нахабна брехня останнього промовця, який, мабуть, користував ся тим, що нікому було його спростувати, показують такі слова його про український рух у Галичині (наводимо по реляції „Нового Времени“): „Серед русских у Галичині істнує розкол. Більшість каже — оден Бог на небі, оден русський народ на землі; ми не Українці; — ми русські, але є і меншість, яка вигукує: „на погибель москалям-кацапам!“ На думку д. Філевича, як переказує „Нов. Вр.“*) і польські і українські змаганя являють ся тепер незбутньою мрією, пережитком стадії занепаданя, викликаня замогильних тіний, а народ, мовляв, повинен шукати живих шляхів, заснованих на законах правди і поваги до чужої національної особи (?). Про д. Філевича давно відомо, що він уміє говорити так темно, що певно потім і сам не тямить, що він набалакав; правдива та казкава:

Райская птица Сирень
Гласъ ея въ пѣни зѣло силенъ,
Когда Господа воспѣваетъ,
Сама себя забываетъ.

Захопившись своїм „снівом“, пан професор добалакав ся до такого, що мовляв, — „найважнійшу ролю у Відні грає не клуб українських депутатів, що звязали ся з Німцями, а власне клуб русско-народних представників, котрий займає поважне місце серед славянських партій. Український рух в Галичині, пружини котрого оголені недавно самими Поляками, являєт ся культурним пережитком, одсталюю течією, ретроградною, яку руська людність Прикарпатя із зростом просьвіти таки подолає, як подолає завжди живий організм чужоюдний нарост, прищеплений йому зовні“**. От так виспівує наш соловейко, вносячи дурман в голови своїх слу-

*) Ч. 11385.

**) „Новое Вр.“, ч. 11386, статя „Зарубежная Русь“ якогось Слушателя.

хачів, серед котрих було, як каже «Н. Врем» і сім членів державної думи.

Як бачимо, діяльність «добродійного» товариства носить виразно «війству ющий» характер проти українського руху, і безустанно сіє всілякі брехні, всілякі вигадки й інсинуації про сей рух серед своєї аудиторії. Та ми не за сю аудиторію турбуємось; она складається або таких людей, що самі живуть на кошті усякого «сиску», — сеж їх хліб, і они мусять його заробляти, або взагалі з таких людей, що з принципу ворогують проти всякої живої вільної думки, проти всякого вільного розвитку; се всі ті В. В. Комарови (ред. «Свѣта»), Будиловичі, Велички та інші, що вписались до товариства і ходять або ходили на його збори. Але є ще категория осіб малосвідомих, які живуть на провінції, які не мають правдивих відомостей про Галичину і думають, що «Галицько-руське товариство» справді те й робить, що добродійствує «бідним» Галичанам. Они підтримують своїми вкладками товариство і дають йому змогу кричати, що ось у нас є стільки й стільки то прихильників по всій Росії. Я знаю особисто, що через таку необзнайомленість з дійсним характером товариства у списках його членів стоять такі особи, що з великою прихильністю відносять ся до українського руху і, наприклад, допомагають грошми видання Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові. І взагалі, може, не маючи снаги чимсь пошкодити нам фактично, «галицько-руське» товариство невпинно сіє баламутство й запаморочує людей своєю антиукраїнською пропагандою. Через те нам хтіло ся, щоб читачі наші мали раз назавжди ясне поняття, що се за товариство і які його «добродійства».

Д. Дорошенко.

Просимо відновити передплату.

Новинки

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Евтимія; римо-кат.: Пр. Діви Марії Громи. — В понеділок: руско-кат.: Максима; римо-кат.: Властія. — Ві второк: руско-кат.: Тимотея, Анаст.; римо-кат.: Вероніки.

— **Ювілейне свято Марії Заньковецької в Києві.** День 28. січня 1906 року останеть ся незабутнім днем в пам'яті всієї інтелігентної української людности, що празнувала своє національне свято: 25-літній ювілей найяснішої зорі українського театру Марії Константивної Заньковецької. Навпевне скромний театр грамотности, де відбувало ся се національне торжество, — ще ніколи не бачив такого урочистого триумфа національної штуки. Майже вся не тільки російська, а навіть і закордонна Україна в особі незчисленних представників всяких українських наукових, артистичних, літературних закладів, різних національних інституцій приїздила своїх представників взяти участь в торжестві 28. січня. І справді, вражінє з сего вечера склалась надзвичайна, грандіозна.

Ще за кілька годин до початку ювілейної вистави почав ходити до театру народ. Перед початком вистави всі місця в театральній залі, всі проходи, всі щілини були затоплені людською філею. Навіть в коридорах, саялах, фойє, за лаштунками й по всіх закутках, що дотикають ся театру — переливала ся людська філя.

Вистава почала ся 4. актом з відомої пєси П. Мирного, присвяченій ювілянтці — «Лімерівни». Публика напружено чекала першої появи «дарниці української сцени» — і коли Марія Константиვნна вийшла на сцену, — ти-

сячеголосий натовп, як оден чоловік, — злив ся в моцнім захопленю. Здавалось, що не буде кінця громовим оплескам і гучним крикам привітання. Коли упала завіса після першої дії — в залі знову залунав невпинний крик. В одну мить декорації були змінені й на кону з'явилась трупа Садовського й безліч представників та депутатів. Вийшла ювілянтка. Знову оплески, знову «слава». Ще не встиг заспокоїтись театр, як на середину сцени виступив М. Садовський з привітною адресою від «молодої трупи», найкрасшою перлиною, якої була велика артистка. Після Садовського, виступили дд. Старицька й Дорошенко з адресою «красі і силі української сцени» від київського українського громадянства. «Не трояндами запашними всипано було Ваш шлях, було сказано в адресі, не килимами дорогами та пишними встелено, — терням та будякам силкувались закидати его вороги нашого національного відродженя. Ви на те вважали, Ви підняли на себе важкий хрест української артистки. Ви сміливо серед спокує, лиха та зневаги йшли своїм тернистим шляхом і вели за собою нас, українське громадянство. З рідного театру зробили Ви величний храм, до якого вклонитись українській умілости йшли не тільки прихильники, а й вороги — йшли з ненавистю, в скрежетом зубовим — і вертались подолані й переможені Вами... Нашу рідну драму Ви винесли на таку височінь, звідки вже не сором їй показатись перед чужинцями, вийти перед очі усього світу. Глибоку борозну провели Ви в історії нашого національного житя. — таку глибоку, що ні люди — вороги, ні час невблаганний заорати її не здолають».

Після читаня при гучних оплесках, д-ка Старицька приколола ювілянтці коштовний золотий, весь висипаний діамантами жетон на згадку 25-літньої спенічної праці.

Далі оденза одним пішли цілою низкою представники від різних інституцій та гуртків.

В депутатії від театру Соловцова вийшли дд. Дуван-Торцов, Горелов та Смирнов. Дуван-Торцов прочитав чудово складену адресу «дарниці українського театру» (російскою мовою).

Відчитуванє поверх 50 адрес, кількадесятьох телеграм і привітні промови (між иншим і від селян) заняли довгий час. Привіти насипли із усіх українських земель, багато також з Галичини.

На протязі всього часу читаня адрес Заньковецькій було піднесено сяду всяких коштовних подарунків та вінків. Підносили х і у всіх антрактах і після вистави.

Між подарунками були такі: золота, вся в діамантах брошка з цифрою 25 — від київського громадянства; золотий ланцюх, — від петербурської громади; срібна чаша — від неї ж. Срібний вінок, різні срібні речі — від «Соловцов». Багато золотих річей; великий портрет М. К. Ювілейна афіша на шовку в д складачів друкарні «Прогресс» і т. п. Вінки від київського громадянства, театру «Соловцов» «Общества драматических писателей и оперных композиторов», від д. Сахніна, Марії Ленської від Городського театру, від Марії Любковської від Мльченків... Крім того було піднесено сяду китиць зі свіжих квіток.

Зважаючи на пізний час, остання дія в пєси «Дві семі» не виставлялась, о І. годині публика урядила бучву оваццо.

На свято прибула й мати ювілянтки — глибока старуха.

Багато телеграм прийшло ще й на другий день після святкування ювілею.

(За «Радою».)

— **Передвиборчий рух.** Галицькі Москвичі ставлять своїх кандидатів майже у всіх сільських округах виборчих, хотяй нігде не мають вигляду переперти своїх кандидатів. Нова серія тих кандидатур появила ся у вчорашнім «Галичаніні». І так: в Бережанщині кандидує селянин Прокоп Грендзола в Мельниці, в Бореччині о. Іполит Штогрин з Бібрки (замість сел. Кузика), в Богородчанщині др. Богдан Кривницький радник суду в Станиславові, в Гв-

сатинщині селянин Іван Долгополюк з Крогульця, в Добромилщині Андрей Нездропу селянин з Новоселець, в Долинщині Василь Дорожинський адюнкт суду в Калуші, в Жовківщині др. Мих. Король в Жовкві, у львівськїм повіті Мих. Химка дяк з Зацітова, в рудецькїм повіті селянин Іван Цьорох з Колбавич, в старосамбірськїм повіті Василь Басараб вїйт зі Ст. Ропи, в Товмаччині сел. Григ. Бодчар з Голоскова.

— **Нові залізничні шляхи.** Мінстерство залізниць призовило на час одного року адвокати Йосифови Вєстрайхови зі Львова і Каролеви Петшиковскому з Криниць переводити вступні роботи технічні до льокальної залізниць із Станиславова до Яблінки через Лисець, Богородчани, Росільну, Космач, Раковець і Солотвину, дальше для залізниць льокальної з Крехович через Рожнітів і Ценеву до Небилова; — гр. Домінікови Потоцкому зі Львова разом з промисловцем і підприємцем будівельним Михайлом Поляським на вступні роботи около будови залізниць льокальної з Рахиня через Долину і Струги вижний до Небилова.

† **Володислав Альбин Кароль Шийковський.** властитель друкарні у Львові, упокоїв ся по довгій недужі дня 1. с. м. в 67. році житя. Покійник дійшовши довголітною, пильною працею до власної друкарні, умів цїнити працю других і тимто тішив ся любовою та поважанєм у персоналу своєї друкарні. Хоч був щирим Поляком, то відносив ся все дуже прихильно до Русинів, чого доказом була численна руска клієнтеля, поручаюча ему свої печатні роботи. Вічна ему пам'ять!

— **Убите профєсорє в Коломиї.** «Діло» доносить, що ученики польської гімназії в Коломиї засїли ся оподі в ночи і повертаючого домів профєсора Пенарєского побили так тяжко, що він помер другого дня. Мала се бути мєсть за остру клясифікацію.

— **Ув'язненє ватаги вломників.** Львівська поліція ув'язнила вчєра зарібника Ант. Міруцького і сторожа каменіці Василя Кіліяна з жінкою, підозрілих о належанє до ватаги вломників Васильєского Свєгудького. Під тим самим замітом ув'язнено залізничного реставратора в Станиславові, Якова Поляка і спроваджено до Львова.

— **Напад бандитів на торгівлю в Києві.** Дня 28. лат січня о 7. год. вечером зроблено напад на корінний склеп «Цейтліп і Грінберг» на Подолі в Києві. Зайшло в магазин шість грабіжників, — п'ять з бровнінгами в руках, а шестий — «бомбист» з двома бомбами наготові. Тоді в магазині був Грінберг з своїм знакомим Митницьким і 12 служачих. Побачивши несподіваних гостей, вони всі перелякались, і грабіжники, після звичайної своєї команди «руки вгору, бомбист наперед», вільно підступили до столу, де були гроші. Але тут оден зі служби, скористувавшись тим, що злочинці дуже захопились своєю «роботою», потайки вискочив на двір і спустив над дверима магазину стору. Від несподіванки тут і грабіжники заметушились і почали стріляти в двері. Далі кинулись в напів засунені двері й вибігли на двір. «Бомбист» же щоб наполохати небажаних свідків, відбігши кілька кроків, шпурнув назад бомбу. Але вона вибухла, на щастє нічого не поранивши. Тим часом за злочинцями наздогін бігло вже багато людей з усіх боків. Відстріляючись, злочинці всі тікали і таки десь зникли в нічній пітьмі. Поєшпаючись, грабіжники залишили в магазині другу бомбу, портфель з 1,027 карб., що були уже взяті з столу, й капелюх одного свого товариша.

— **Господарські ради на лютий.** Сего місяця кінчити молоченє і лагодити зерно до сїянє; добре его чистити. В теплий день заглянути до бараболє в ямах, чи не гниють. В погідні дні, коли сніг топить ся, шти і подивити ся на поле, чи не треба би де воду спустити. Лагодити ся до весняної роботи. На сїножатах коли не вкриті снігом, розкидали кертовинє і навозити компост. Декуда дуже добре є навозити сїножати вапном. Вапно до навоженєя приладжує ся так: До коша з двома ушками кладе ся негашене вапно і нурає

